

O valor do que non ten prezo

Escrito por Ricardo Manuel Herminio do Chao
Xoves, 22 Novembro 2007 05:12

No século XXI case parece unha broma iste encabezamento. Xa non queda no mundo nada ao que non se lle teña posto prezo dun ou outro xeito. Parece que todo se pode mercar e vender, non importa do que estemos a falar. Nun xornal editado en Galiza, lía onte unha tira que levaba de encabezamento “ El 421”, e non se falaba do número que a autora ía xogar na lotería de nadal.

Falábase dun home que finou torturado as mans de uns soldados americanos para os cales só era un número e un presunto terrorista, por estar e pasar polos lugares por onde sempre pasou, e que tivo a desgraza de atoparse cos “salvadores da súa patria e da liberdade de todos”, que invadiron o seu país. Matárono e non deixou de ser un número máis de entre os moitos que podemos atopar tódolos días nos medios de comunicación. Alguén está empeñado en pórlle prezo a todo, mercar e vender vidas e produtos, todos a oito nunha mesma feira de barbaridades e inxusticias que xustifican con mentiras e pretendidas operacións de salvagarda dunhas liberdades que, pola contra, non se ven por ningures.

Veume ao miolo a imaxe que nestes ultimos tempos me preocupa e me enlea.: a serra da Groba chea de aeroxeradores eléctricos e as inundacións do outono pasado. Todo nunha. Cecais foi a chuvia e os alustros que alumeaban a contorna dos cumes da Gabiñeira e a Boca da Groba. Ou a imaxe do monte queimado, ermo, cheo de pedras lavadas e outeiros chantados como case únicos moradores dunha terra empobrecida e maltratada, que espaxe coas correntías da chuvia laios conversos en lama e area. Cabalos fementos e paxaros a chiar percurando unha póla na que pousar que xa non atopan por ningures. E a motoserra, mentres, segue a traballar sen decatarse o home que a manexa, que aquilo que deita no chan ten un valor que non ten prezo, malia que o seu xefe o tasara en palmos convertibles en euros, unha vez posta a mercancía no aserradeiro.

A serra da Groba estase a converter nun campo de concentración, coas súas cancelas e enmalladas de arame, as súas pistas de seguridade e o vagantío.

A nada chea de fame e desacougo. Iso outro día ollando para os páxaros no solpor, chiando e voando por riba das pólas derrubadas, amoreadas entre as toradas recen serradas., sen atopar onde pasar a noite, privados do seu acocho, entroume un calafrío pola soá, coma o que o “421” debeu sufrir ao caír en mans dos soldados americanos. Pasados dous días, no Foxo Pedriño, andaba a medir as paredes do Foxo do lobo para tentar perservalas da destrución que ven chegando e, o corisco fendía a cara como unha navalla, un home en mangas de

O valor do que non ten prezo

Escrito por Ricardo Manuel Herminio do Chao
Xoves, 22 Novembro 2007 05:12

camisa alancaba por riba dos penedos asexando ao lonxe na busca dunhas ovellas mimetizadas entre os outeiros . Traguía con él unha moziña e un neno duns dez anos, abrigados e con pasamontañas na cabeza. O saúdo e o troco de información para axudarlle na súa percura . A curiosidade mutua, levounos a un parrafeo no que deseguida atopamos un mesmo sentimento e sensación: desacougo e tristeza. Concordamos en moitas cousas e, a miña fé en poder mellorar as cousas, levoume a rematar con palabras de esperanza e a invitación a loitar para que os ollos daquil neno morto de frío, poidesen ver no futuro aqueloutra paisaxe da que falamos no pouco tempo que permanecemos xuntos.

Os cabalos dabanlle o cú ao vento do norte e, impasibles, aguantaban a friaxe. Os cabalos non falan, máis os seus corpos espallados entre aquela terra enxoita e fría dicían moito máis que calquera discurso.

Ao coller o camiño de volta, na beira da pista a maquina que andaba a transportar as toradas, parecía un monstro de ferro alleo a todo, aparcada entre a terra negra e a cascoira. Ao lonxe, unha paisaxe casí esteparia e os cabalos a falar en silencio coa súa nidia estampa, estoica, sen saber nin de valor nin de prezo. Entre o lusco e fusco, unhas raias feitas por os dentes de ferro doutra máquina, salientábanse nas encostas, como se lle quixeran peitear os osos a malferida Groba. O monte arado e as pedras revoltas, mesmo aquelas que hai centos de anos puxeron con moito suor e traballo os nosos devanceiros para dar caza ao mítico lobo, sempre competidor co home, nun mesmo territorio, por un anaco de carne para matar a fame.

Si avó, si. Cantas razón tiñas ao lembrarme que nunca hai que confundir valor e prezo!.

Val Miñor, outono de 2007

Ricardo Manuel Herminio do Chao